Real Madridból Barcelonát

Beszélgetés Szabó Bencével,
A MAGYAR OLIMPIAI BIZOTTSÁG FŐTITKÁRÁVAL

Szabó Bence vívómúltja a vitáknál is jól jön: tudja, mikor kell riposztozni. Edzőként pedig levezeti a feszültséget

FOTÓ: MTI

Kevés embernek adatik meg, hogy reggelente a saját életnagyságú fotója mellett haladjon el, pláne hogy az éppen az olimpiai győzelem pillanatában mutatja...

Amikor belépek az új irodánkba, rögvest olyan pörgés kezdődik, hogy nosztalgiázásra egy másodpercem sincs. Ha néha otthon, feltett lábbal nézem a tévét, és megpillantok egy bejátszást, akkor talán – de most olyan izgalmas időszakot élünk a MOB-ban, hogy itt nem nagyon lehet kikapcsolni. Ez már nem az a kis, családias hangulatú szervezet, amelyik a Balogh Tihamér utcában működött a Gellért-hegyen – itt naponta látogatók sokasága fordul meg, öt tagozattal működünk, óriási a feladat.

„Nem befolyásol semmi, az esetleges fenyegetés sem”

Nagyjából ilyennek képzelte a mindennapokat?

Figyeltem Molnár Zoli (Szabó Bence elődje) munkáját, volt, hogy nekünk is elhúzódott egy-egy sportigazgatósági értekezlet, és amikor vége lett fél hat, hat tájban, azt láttam, még mindig bent van. Annyira lelkiismeretesen végezte a dolgát, hogy eszébe sem jutott a munkaidő lejártával azonnal hazamenni – igyekezett mindent megcsinálni. Engem talán az lepett meg kissé, hogy milyen iszonyatos gyorsasággal telik el egy nap. Annyi a feladat, annyi döntést kell hozni, annyi mindenre és mindenkire kell figyelni – azt hiszem, most tartunk ötvenhat alkalmazottnál –, hogy egyszer csak azon kapom magam, jé, már öt óra van! Nagy megtiszteltetés itt lenni, nagyon jó a csapat, de kicsit még gyúrni kell. Úgy szoktam mondani, Real Madridból Barcelonává. Ne legyen túl sok az egyénieskedés, egymás munkáját kell segíteni, egy irányba kell húzni. Miközben abban is szeretnék kicsit eltérni az eddigiektől, hogy az egyes részlegek nagyobb önállóságot és hatáskört kapjanak. A szervezet annál már nagyobbra nőtt, hogy mondjuk a kávévásárláshoz is hozzá kelljen szólnom.

Volt klubelnök, vívók szövetségi kapitánya – felvérteződött ahhoz, hogy itt nap mint nap jól döntsön?

Szerintem igen. Azért az Újpest vezetése a belügy felügyelete alatt, hatalmas szurkolótábor mellett óriási kihívás volt – az első időszakban ott is akadt néhány olyan határozat, hogy remegett a kezemben a toll, amikor aláírtam. Azaz a nyomást ilyen szempontból megszoktam, immár nem befolyásol semmi, az esetleges fenyegetés sem, nem azzal foglalkozom, ki mit szól, csak azzal, előreviszi-e az adott döntés a magyar sportot vagy sem. Az ilyen poszt konfliktusokkal jár, ezt tudjuk, kezeljük – e tekintetben nagyon hasonlítunk egymásra Borkai Zsolttal. Egyébként az is nagyszerű tanulóidő volt, amit Molnár Zoli mellett töltöttem – például hogy kisebb konfliktusokba nem szabad belemenni, még akkor sem, ha bizonyosan igazunk van. Néha muszáj a másik fejével is gondolkodni, ezt pedig elég jól elsajátítottam vívóként.

Tavaly az olimpia nyilván eltolta a hangsúlyokat – de mekkora megpróbáltatás volt az első „békeévben” pénzt osztani, pontosabban elfogadtatni a számokat?

Amikor nagyon kevés pénz volt, az is óriási problémákat okozott, most, hogy a pluszforrásokkal más dimenzióba kerül a magyar sport, az új lehetőségek szintén erősen megmozgatták a fantáziákat, hogy finoman fogalmazzak. Természetes, hogy ugyan a miniszterelnök úr által bejelentett extratámogatás a krémnek jut, a fuldoklókat is meg kell menteni. Azaz ha már ilyen hatalmas összeg érkezik, el kell érni, hogy az is boldog legyen, akinek nem jut belőle. Az egész magyar sportnak egy irányba kell húznia.

És húz?

Azért az érdekellentétek még jelen vannak, a sok pénz miatt egy-egy támadás lendülete nagyobb, de azért vagyunk, hogy megoldásokat találjunk. Szerencsére a sportigazgatóságon tapasztalt emberek vannak, Fábián Laci mellett Medvegy Iván, Bartha Csaba, így azért elég könnyű átlátni, melyik kérés mögött milyen tartalom van. Persze tagadhatatlan, hatalmas lobbierők mozdulnak meg bizonyos esetekben, történnek dolgok a fejünk felett, és hogy őszinte legyek, sem az elnök úrnak, sem nekem nem tetszik, hogy időnként a postás szerepét kell játszanunk, de ez van…

„Várnak a tanítványaim a vívóteremben”

Jól érzem, hogy azért nincsenek álmatlan éjszakái?

Nem vagyok az a típus, elég jó az életvitelem. Amikor csak tehetem, ott vagyok a Vasas vívótermében, várnak a tanítványaim. Sajnos az állandó munkakapcsolat megszűnt, nem tartozom a klubhoz, mégis jó velük együtt lenni, sportolni, mozogni, röhögni egy jót. És muszáj is mennem, mert amikor bejelentettem, hogy mostantól csak néha tudok jönni, nem mehetek el velük versenyekre, az egyik tanítványom – junior-világbajnok – közölte: mester, ha csak egy héten egyszer lejön iskolázni, folytatom. Az ottani munka hihetetlenül jól kikapcsol, lecseng a napi feszültség – utána pedig a nemrég született kislányom vár otthon, akit összevissza csókolgatok, amint hazaérek, úgyhogy normálisan alszom. Függetlenül attól, hogy akadnak, akik nem tartják tiszteletben a magánszférát, olykor késő este is csöng a telefon, de hát megbarátkoztam a gondolattal, hogy fontos poszt az enyém, úgyhogy nyelek egyet, számolok néhányat magamban, aztán felveszem a telefont.

Az olimpiai sportágak képviselőivel nyilván hamar szót értenek, hiszen ismerik őket jól, de immár a MOB-hoz tartozik minden más, nem olimpiaiak, szabadidősport, egyetemi és fogyatékossport...

Tény, ha van is velük probléma, az olimpiai sportágak képviselőivel egymás szemébe nézünk, és hamarabb egy hullámhosszra kerülünk. De a többiekkel sincsenek nagyobb gondok. A hét elején jött a többi tagozat vezetője egyeztetésre, mondogattam is, egész délelőtt fentem a kardom – ehhez képest teljesen kulturált hangnemben tárgyaltunk három órát, kifejezetten jól sikerült a találkozó. Egyvalamit tudomásul kell venni: miközben egycsatornássá vált a sportfinanszírozás a MOB révén, a prioritások megmaradtak a magyar sportban. Mindenkit nem lehet állami pénzből támogatni, a zászlóshajó az olimpia, az ebbe a körbe tartozó sportágak, erre figyel a közönség – meg hát a labdarúgóvébére, csak sajnos nem vagyunk ott. Akadt olyan hang, hogy megértettük, tavaly olimpia volt, de most már mi jövünk. Ez azonban nem így van. Rióra már most el kell kezdeni a felkészülést, miközben azért jelzem, tényleg mindenkire figyelünk, a MOB szervezi a nem olimpiai sportágak világjátékára az utazást, jelentős pénzt áldozunk arra, hogy Caliban jól szerepeljünk.

„Tudni kell, mikor jöjjön a parádriposzt”

Mennyire érett arra a „mezőny”, hogy jól hasznosuljanak a pluszpénzek?

Kiérlelt szakmai koncepciókra van szükség, az már nem működik, hogy kétszáz kevés, adjatok négyszázat. Hihetően be kell mutatni, hogy mitől lesz tömegesítés, mitől lesz még jobb az eredményesség. Sajnos még mindig akad olyan szövetség, amelyben képtelenek komolyan venni az elszámolásokat. Egyikük 2012-es támogatási pénzének utolsó harmada még itt van nálunk, nem tudja elvinni, mert még nem számolt el a második harmaddal, de már előleget kérne a 2013-asból. Én meg olyan vezető vagyok, aki mosolyogva meghallgatja a kérést, aztán nemet mond. Igenis rá fogunk venni mindenkit, hogy ha az állam ennyivel hajlandó támogatni a magyar sportot, komolyan kell venni az elszámolási kötelezettséget. Szekeres Palival anno együtt versenyeztünk, egy este elhülyéskedünk egymással egy üveg bor mellett, másnap viszont ettől még simán ír egy dörgedelmes levelet az államtitkárság részéről, ha valami nem stimmel. Nagyon kell figyelnünk arra, hogy minden rendben működjön.

Nemrég arról jelent meg írás, hogy ellehetetlenítik a fogyatékosok sportját.

Nem szeretnék a részletekbe menni, hogy mi áll ennek a hátterében, és hogy hazugságok jelentek meg, legyen elég annyi, Deutsch Tamás alelnök úrnak megmutattam, tavaly 414 millió jutott a fogyatékosoknak a paralimpia évében, az idén a teljes összeg 489 millióra nő.

Maradjunk annyiban, jól jön a vívómúlt a posztján...

Csak tudni kell, mikor jöjjön a parádriposzt és mikor a kitartott riposzt. Ez még most is megy. ■

És mi lesz a magyar vívósporttal?

■ Annak idején, amikor 28 pontot hozott az általa vezetett vívóválogatott a 2004-es athéni olimpiáról, úgy gondolta, még két-három olimpiát végigvisz ezen a poszton. „Ám úgy fest, az sem jó, ha valaki túl sikeres és elismert, így aztán jó magyar szokás szerint a saját vezetőim fúrtak meg – mondja a múltról Szabó Bence. – Az eredmény ismert: Pekingben tizennégy pontunk volt, Londonban már csak hét. Közben én Venezuelában elértem például azt, hogy a miénk volt a legeredményesebb sportág a Pánamerikai Játékokon, Pekingben pedig nyolc vívó indulhatott...”

Szilágyi Áron aranyérme jó esernyő, ám nem feledhető, Londonban csak négy magyar képviselte színeinket – kérdés, visszanyerheti-e régi erejét a honi vívósport. „Ha csak a kardvívást nézem, ezt – pontosan szólva – csak elcseszni lehet: juniorszinten halmozzuk az érmeket, nekem két tanítványom is benne volt a remekló válogatottakban, azaz jó menedzseléssel, fiatalítással ebből a garnitúrából ütőképes csapatot lehet építeni. De a vívósportban momentán közkatonaként teszem a dolgomat, miközben több, hasonló kvalitású mesterrel abban reménykedünk, talán megint eljön az idő, amikor megkérdezik a szakmához értőket, hogyan is kellene ezt az egészet csinálni...” ■